

Herfst in Central Park

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van AmboAnthos uitgevers en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Aidan Donnelley Rowley

Herfst in Central Park

Vertaald uit het Engels
door Linda Broeder

Ambo|Anthos
Amsterdam

De citaten van Charles Darwin op p. 7 zijn afkomstig uit *Het uitdrukken van emoties bij mens en dier*, Uitgeverij Nieuwezijds, 2009, vertaald door Fieke Lakmaker.

Het citaat van Darwin op p. 238 is afkomstig uit *Over het ontstaan van soorten*, Uitgeverij Nieuwezijds, 2009, vertaald door Ludo Hellemans.

Het fragment op p. 357 is afkomstig uit Rainer Maria Rilkes *Brieven aan een jonge dichter*, Uitgeverij Balans, 1985, vertaald door Theodor Duquesnoy.



ISBN 978 90 263 3667 6

© 2016 Aidan Donnelley Rowley

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Linda Broeder

Oorspronkelijke titel *The Ramblers*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Tommy Kay / Getty Images en

Irina Brana / Trevillion Images

Foto auteur © Elena Seibert

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Brian en de Rowlets

Zondag 24 november 2013

CLIO ELOISE MARSH

Als we vermoeden te zullen lijden, zijn we ongerust.

-Charles Darwin, Het uitdrukken van emoties bij mens en dier

Er is grandeur in deze visie op het leven, met zijn verschillende krachten die oorspronkelijk zijn ingeblazen in een paar vormen, of in één vorm alleen; en in de visie dat, terwijl deze planeet is blijven rondcirkelen volgens de vaste wet van de zwaartekracht, er uit zo een eenvoudig begin een eindeloze reeks vormen, prachtig mooi en schitterend, zijn geëvolueerd, en onophoudelijk evolueren.

-Charles Darwin, Over het ontstaan van soorten

New York

BEST OF NEW YORK 2013

Beste ontspanningstip: vogels kijken met *Clio Marsh*

Heb je last van stadse stress? (Wees eerlijk: dat hebben we allemaal.) Wandel dan op zondagen om negen uur 's ochtends naar Turtle Pond voor een verkwikkende rondgang door de Ramble met vogelaar *Clio Marsh*. Als conservator van de afdeling Ornithologie van het American Museum of Natural History en als docent evolutionaire biologie aan Columbia University heeft Marsh de gave om spectaculaire ornithologische taferelen te spotten en te delen met natuurminnende New Yorkers. NB: vergeet de jungle van het online daten; een wandeling door Central Park kan blijkbaar ook tot de liefde leiden. Marsh zelf ontmoette haar huidige geliefde, de Noord-Ierse hotelier Henry Kildare (die deze herfst zijn vijfde boetiekhotel, de Here Inn, zal openen in de Upper West Side), na een van haar rondwandelingen.

0.03 UUR

‘Ze kunnen ons zien.’

Clio zit in haar eentje aan de bar van het hotel.

Ze strijkt met haar vinger langs de rand van haar lege champagneglas en neemt de overblijfselen van het feest in zich op. De lobby en de bar zijn bezaaid met wijnglazen en gekreukte cocktailservetjes, sporen van uitbundigheid en plezier. Houten prikkers met restjes kipsaté liggen her en der verspreid. Een karmijnrode sjaal hangt vergeten over een pluchen stoel. Stapels borden staan te wachten om opgeruimd te worden.

Henry's medewerkers storten zich met beheerste efficiëntie op de puinhoop om orde te scheppen in de chaos. Binnen de kortste keren zal alles weer brandschoon zijn en zal de Here Inn schitteren voor haar eerste gasten, die al over een paar uur zullen inchecken in de nieuwe kamers. Dit is de vijfde keer dat Henry dit meemaakt, en hij beweert dat dit het leukste gedeelte is: wanneer er echte gasten komen met hun letterlijke en figuurlijke bagage.

In de afgeschuinde spiegel boven de bar vangt Clio een nauwelijks herkenbare glimp van zichzelf op. Het steile haar, de zwaar aangezette en inmiddels uitgelopen oogmake-up, de glinsterend zilveren jurk. Zittend op de leren barkruk slaat ze haar benen over elkaar en weer terug, trapt haar pijnlijk krappe geleende hakken uit en masseert weer wat gevoel in haar tenen.

Eén sublieme seconde lang schiet er ongevraagd een zin door haar hoofd, een onmogelijke gedachte.

Ik ben gelukkig.

Kan dat waar zijn? Is het niet te vroeg? Na nog geen jaar?

Ze voelt een glimlach op haar gezicht verschijnen. Niet zo'n gemaakte, gewoon-bluffen-tot-je-er-zelf-in-gelooft-glimlach die ze zich in de loop der jaren heeft aangemeten als overlevingsmechanisme en die ze vanavond veelvuldig heeft ingezet in haar pogingen erbij te horen, maar een echte, oprechte glimlach.

Jett, de platinablonde barman, stapt de bar weer in nadat hij zakkenvol lege flessen naar buiten heeft gesjouwd. Als pas afgestudeerde Juilliard-pupil droomt hij van Broadway.

'Ongelooflijk hoeveel werk hier de afgelopen maand is verzet,' zegt Clio terwijl ze om zich heen kijkt en alles in zich opneemt. Het is helemaal Henry: de metalen plafondplaten met gestanst reliëf, donkerhouten profielen, vintage kroonluchters en mozaïekvloer. Er staat een echte kerstboom met witte lampjes naast de open haard en de ruimte ruikt naar eikenhout en dennennaalden. 'Toen ik hier wegging, was het nog een bouwput.'

'De ploeg heeft dag en nacht doorgewerkt. Je had meneer Kildare moeten zien: hij hielp waar hij maar kon, draaide peertjes in lampen, boorde gaten...'

'Dat moet een fraai gezicht zijn geweest,' zegt ze, glimlachend bij die gedachte. 'Het verbaast me niets. Bij Henry draait alles om details.'

'Inderdaad,' zegt Jett, terwijl hij werktuiglijk haar glas vult. 'Waar was jij eigenlijk?'

'In Zuid-Amerika, voor mijn werk,' zegt ze terwijl ze zich uitrekt en een geeuw onderdrukt. Jett lijkt geïntrigeerd, dus vertelt ze verder. 'Mijn vakgroep heeft een beurs gekregen om kolibries in de Andes te bestuderen.' Jetts blik wordt een beetje glazig. 'Ik ben vanmorgen pas teruggekomen, net op tijd voor het feest, dus ik ben niet meer zo helder. Ik weet niet of de champagne me nu helpt of hindert.'

'Naar mijn ervaring helpt champagne tot het hindert,' zegt Jett

met een veelbetekenende glimlach. ‘Wat is er leuker: vogels spotten of socializen met chique New Yorkers?’

‘Het eerste,’ zegt ze. ‘Veruit.’

‘Heb je nog plannen voor Thanksgiving?’ vraagt Jett terwijl hij de bar afneemt met een doek.

Clio verstijft zodra hij over die feestdag begint en neemt een slok. Ze moet eerst nog een paar dagen moed verzamelen voordat ze überhaupt aan Thanksgiving wil denken. ‘Ik ga naar Connecticut, naar mijn vader,’ zegt ze zacht terwijl haar blik wazig wordt. Ze slaat haar drankje in één keer achterover en houdt Jett haar glas voor om het nog eens vol te schenken. ‘En jij, Jett?’ vraagt ze. ‘Grootse plannen?’

‘O, ik ben hier met Thanksgiving,’ zegt hij terwijl hij op de bar klopt. ‘Nog een vip-avond in het hotel. Maar vanavond was de belangrijkste. Volgens mij is het goed gegaan. Het leek me een fantastisch feest.’

Ze knikt en neemt een te grote slok champagne. ‘Dat was het zeker,’ zegt ze met zachte, wegstervende stem. Jett verdwijnt in de keuken en Clio bladert door een overgebleven boek. *Here Is New York* van E.B. White, Henry’s literaire held en de inspiratiebron voor het hotel. Het was Henry’s idee om alle gasten vanavond een exemplaar van het boek te geven als afscheidspresentje.

Clio voelt een koude luchtstroom langstrekken. Ze keert zich naar de voordeur en ziet Henry in zijn eentje naar binnen stommelen. Hij was daarstraks naar buiten geglipt om een sigaar te roken met zijn laatste gasten, twee chic geklede redacteuren van *The New Yorker* en de etiquettecolumnist van *Town & Country*. Hij heeft rode wangen en zijn gleufhoed dreigt van zijn hoofd te vallen. Hij ziet haar en loopt met een stralende glimlach schuchter naar haar toe. Ze trekt haar hakken weer aan en laat zich van de barkruk glijden terwijl hij op haar afkomt.

‘Warm me eens op, milady. Het lijkt wel winter daar buiten,’ zegt hij zangerig terwijl hij zijn strikje losknoopt. De drank heeft een versterkend effect op zijn accent, dat na twee decennia in Amerika bijna helemaal is verdwenen. Zijn ogen zijn ongewoon felblauw. Hij tilt Clio op de bar en komt tussen haar benen staan. Het

marmer, wit met grijze aders, voelt koud aan onder haar blote dijbenen.

‘De ravage heeft wel iets poëtisch, vind je niet?’ zegt hij terwijl hij om zich heen kijkt naar de overblijfselen van het feest.

‘Inderdaad.’

‘Wat heb ik je gemist, Vogelmeisje van me,’ zegt hij en hij strijkt haar haar achter haar oren en kust beide oorlellen. ‘Ik ben zo blij dat je terug bent. Dat je hier bent.’

‘Ik heb jou ook gemist,’ zegt ze terwijl ze even door zijn haar woelt. Het is grijzer dan een half jaar geleden.

Jett verschijnt weer om te vragen of zijn baas nog iets wil.

‘Schenk maar een scheutje Jameson voor me in. Puur,’ mompelt Henry over Clio’s schouder.

‘Ja, meneer,’ zegt Jett.

‘O, lad, nee. Ophouden met dat “meneer”. Ik weet dat ik een oude zak ben, dat ik jaren scheel met jullie groene blaadjes, maar laten we vanavond even doen alsof dat niet zo is.’

Clio kijkt hoe Jett de fles openmaakt en de glinsterend bruine vloeistof in een kristallen tumbler schenkt.

‘Ja, ja,’ zegt Henry terwijl hij Clio’s gezicht in zijn koude handen neemt. ‘We hebben het gewoon geflikt.’

‘Jij hebt het geflikt,’ verbetert ze hem.

‘Wij.’

‘Jij. Het is helemaal jouw verdienste,’ zegt ze terwijl ze hem naar zich toe trekt. De geslaagde avond was geen gelukkig toeval, was niet te danken aan een mysterieuze stand van de sterren. In de zes maanden dat Clio Henry kende, had ze hem bijna nooit stil zien zitten. Het was een inspirerende aaneenschakeling van lange nachten waarop ze hem naar een oplichtend computerscherm zag turen, een wervelwind van contracten, certificaten en blauwdrukken, wilde ritten rond Manhattan om in de gunst te komen bij investeerders, expediteurs en mediamagnaten, overdadige shopsessies voor meubels en kunst, en dat alles had geleid naar dit moment: de verwezenlijking van een droom en het resultaat van hard werken.

‘Jij, ik, wat maakt het uit? We hebben het geflikt, en nu is het tijd om verder te gaan,’ zegt Henry en hij kust haar weer. Het is

geen vluchtig kusje voor in het openbaar, maar een echte kus, behoorlijk ruig en heerlijk intens. Hij stoot haar halfvolle glas om en de champagne vormt een plas op de bar. Hij drukt zijn lippen tegen haar oor en zijn adem is warm en ruikt naar tabak. 'Ik dacht dat ze nooit zouden weggaan. Al dat handjes schudden en hielen likken, maar ik kon alleen maar aan jou denken, wilde je mee naar boven nemen...'

'Je bent dronken, Henry,' fluistert Clio, al is dat wel duidelijk. Ze reikt naar achteren om de plas champagne op te deppen, voelt die in haar huid trekken.

'Dronken? Is dat het beste wat je kunt bedenken, professor Marsh? Dat stadium ben ik allang voorbij. Ik ben helemaal laveloos. Ladderzat. Straalbezopen. Lazarus. Kachelte lam. Zo kan ik nog wel even doorgaan.'

'Bedankt voor de tip, ik zal mijn synoniemenlijst voor "blank en dronken" uitbreiden,' zegt Clio met een grijns, trots op haar gevatte reactie. Dat is nooit haar sterkste kant geweest. 'Ik heb trouwens een kerstcadeau voor je gevonden.'

'O ja?' zegt hij, met een kinderlijk enthousiast gezicht. 'Ligt het onder de boom?'

'Rustig aan, meneer Kildare. Alles op z'n tijd.'

'Wat heb ik toch een geluk met jou.'

'We weten allebei dat ik hier de geluksvogel ben.'

Henry schudt zijn hoofd en drinkt zijn drankje op. Hij haalt zijn overhemdsmouw langs zijn voorhoofd en kust Clio's blote schouder.

'O, Clio, het is echt ongelooflijk... verbijsterend, eigenlijk. Bijna vijftig jaar op deze aardbol en ineens ben ik een gelukkig mens.'

'Dat mag ook wel, na vanavond,' zegt Clio.

'Ja, ja, want vanavond was één groot succes en deze chique tent is nu geopend, maar het gaat veel verder dan dat,' zegt hij grijnzend en hij tikt even op haar neus. 'Ik ben gewoon door het dolle heen, en dat komt allemaal door jou. Jij bent de schuldige. Jij en je sluwe vriend Jameson, vermoed ik. Volgens mij spelen jullie onder één hoedje.'

Een van whisky doordrenkte monoloog. Een uitstorting van

gevoelens, van woorden. Clio bloost van verlegenheid en slaat haar handen voor zijn mond om hem stil te krijgen. Hij lacht en laat zijn hand onder haar jurk glijden, omhoog langs haar dijbeen, terwijl hij zijn gezicht in haar hals begraaft. Hij knippert met zijn ogen en zijn wimpers kriebelen langs haar huid.

‘Ik heb geen idee waar mijn colbert is gebleven,’ biecht hij lachend op, met zijn lippen in haar nek. ‘Dat had ik goed kunnen gebruiken daar buiten in de vrieskou. Ach, het duikt wel weer op.’

‘Vast wel,’ zegt Clio terwijl hij weer rechtop komt staan. Ze legt haar hand op zijn borst. Een van de knopen van zijn overhemd bungelt omlaag. Zijn veters zitten los. Zijn haar is verwaaid. Die ondeugende, ongeordende twinkeling, die vanavond even schuilging achter zenuwen en etiquette, is weer terug. Clio volgt de contouren van zijn hand in de hare, strijkt langs de randen van zijn afgekloven nagels.

‘En jij dan? Hoe is het met jou? Een dag geleden sliep je nog in een tent en zat je vogels achterna, en nu sta je hier voor me, als een ware schoonheid. Hoe voel je je, liefste? Je bent vast doodop.’

‘Ik voel me juist geweldig,’ zegt ze, en ze denkt weer terug aan die openbaring van daarnet. Bijna fluisterend herhaalt ze het woord: ‘Gelukkig.’

De muziek die al de hele avond op de achtergrond klinkt, lijkt ineens luider te worden. Bono’s stem galmt om hen heen. ‘*And all I want is you...*’

‘Ja, ik wil jou. Zeg me dat jij mij ook wilt.’ Henry duwt haar kin omhoog met zijn wijsvinger, brengt haar gezicht tot vlak voor het zijne. Hij kust haar weer en maakt zich dan van haar los, in afwachting van haar antwoord.

‘Ik wil je,’ zegt ze terwijl ze haar hand op zijn wang legt. ‘Zeker weten.’

Dat is niet gelogen. Dit heeft ze nog nooit gevoeld, dit brandende verlangen. Het kan haar niet snel genoeg gaan.

‘Moet je horen,’ zegt hij. ‘Ik heb me de hele avond gedragen. Ik ben een brave jongen geweest. Ik heb netjes opgezeten en pootjes gegeven, maar nu kan ik je mijn plannetje wel verklappen. En je weet hoe dol ik ben op een goed plan.’

Ze knikt. Hij is een echte planner, haar Henry.

Hij legt zijn handen op haar knieën, drukt zijn lichaam weer tegen haar aan, trekt haar schoenen uit. Hij zet zijn zwoele, hese slaapkamerstem op. ‘Doe je ogen dicht.’

Dat doet ze.

‘Zo zal het gaan: we komen maar tot de lift. We wandelen keurig netjes naar binnen, maar zodra de deuren sluiten, duw ik je tegen de achterwand, want ik weet dat je wel van een beetje ruig houdt, en dan leun jij naar achteren en schuif ik dit gekmakende niemen-dalletje omhoog en dan ga ik op mijn knieën zitten...’ Zijn hand kruipt omhoog langs haar been.

‘Ga verder...’

‘En het mooiste,’ fluistert hij nu in haar oor, ‘de klap op de vuurpijl, liefste, is die kleine camera die in het plafond zit verstopt. Ze kunnen ons zien. Durf eens te beweren dat je daar niet opgewonden van raakt.’

‘Kom mee,’ zegt Clio terwijl ze haar vinger tussen zijn riem haakt en hem dichterbij trekt. ‘Nu.’

Hij tilt haar van de bar en laat haar op de grond zakken, en ze voelt zijn stijve tegen haar aan drukken.

Ze bukt zich om haar hakken te pakken. Wanneer ze weer over-eind komt, kijkt ze recht in de ogen van een onbekende man.

‘En waar dachten jullie heen te gaan?’ zegt hij.

0.35 UUR

‘Maak je geen zorgen’

De man draagt een donker pak. Zijn ogen zijn stralend staalblauw. Heeft ze hem al eens eerder gezien? Hij komt haar vreemd bekend voor, maar Clio weet niet waarvan. Werkt hij in het museum? Is hij ook docent aan Columbia? Hij staat hen daar alleen maar aan te kijken met een scherp afkeurende blik, maar dan verschijnt er een gevatte grijns op zijn gezicht en trekt hij Henry naar zich toe in een omhelzing.

‘Zo, Hanky. Weer bezopen, zie ik. Het zal ook eens niet.’

‘Alle machtig, Patrick,’ zegt Henry terwijl hij de onstuimige omhelzing beantwoordt. ‘Wat doe jij hier nou weer?’

‘Je weet heel goed wat ik hier doe,’ zegt hij grijnzend, met een knipoog naar Clio. ‘Ik heb op het laatste moment nog een klantafpraak in New York weten te regelen om je te kunnen verrassen. Natuurlijk had mijn vlucht vervolgens drie uur vertraging, maar wat maakt het uit, beter laat dan nooit. En deze stralende schoonheid is zeker Clio? Je had wel gezegd dat ze jonger was, Henry, maar jemig zeg, ze had je dochter kunnen zijn.’

‘Niet overdrijven, Pat. Ze is vierendertig. Jouw leeftijd,’ zegt Henry terwijl hij Clio tussen hen in trekt. ‘Dit is Patrick Kildare, mijn kleine broertje. Pat, dit is Clio.’

Ah, dat is het. Ze heeft foto’s gezien van Patrick, de jongste van Henry’s drie broers. Hij is de broer die in Silicon Valley woont en bij

Google werkt. Getrouwd, twee jonge zoons die met hun tandeloze glimlach op diverse foto's prijken op Henry's iPhone. Clio strijkt met haar ene hand haar jurk glad en steekt haar andere uit naar Patrick. De gelijkenis is verbijsterend, ziet ze nu. Ze hebben dezelfde ogen, dezelfde lange wimpers en borstelige wenkbrauwen, hetzelfde inktzwarte haar. Dezelfde rechte neus en hoekige kaaklijn, en hetzelfde kuiltje in de kin. Maar Patrick is aanzienlijk jonger en is nog niet grijs bij zijn slapen. Zijn huid is nog glad en rimpelloos. Hij is slanker, heeft nog geen buikje als gevolg van jarenlang hard werken en genieten van het goede leven. Het is eigenlijk best ont-hutsend: ze kijkt naar de Henry van vijftien jaar geleden.

'Hoe was het feest?' vraagt Patrick. 'Wat heb ik allemaal gemist?'

'O, het was fantastisch,' zegt Henry. 'Ik had me geen betere opkomst kunnen wensen. Alle kopstukken van *Condé Nast Traveler* en *The New York Times*. Graydon Carter van *Vanity Fair*. Dat grappige jonge grietje waar iedereen zo enthousiast over is. Hoe heet ze ook alweer, Clio?'

'Lena Dunham,' zegt Clio, en ze vertrekt haar gezicht wanneer ze haar hakken weer aantrekt.

De gastenlijst was inderdaad een behoorlijke prestatie: smaakmakers (bah, vreselijk woord) uit heel New York, kopstukken uit de media, genodigden uit de horeca-, hotel- en literaire wereld.

'Hoelang ga je ons verblijden met je gezelschap?' vraagt Henry met zijn arm om Patrick heen geslagen.

'Niet lang, maak je geen zorgen. Ik heb een paar afspraken en borrels met mijn klanten in mijn schema gepropt en dan ga ik er weer vandoor. Mijn vrouw vermoordt me als ik langer wegblijf.'

'We zijn aardig volgeboekt, godzijdank, maar ik denk dat ik nog wel een kamer voor je kan regelen. Maar laten we eerst een glaasje van het een of ander voor je inschenken om je op te warmen,' zegt Henry. Jett staat al paraat, maar Henry zegt dat hij kan gaan en kruipt zelf achter de bar, waar hij met samengeknepen ogen de etiketten op de flessen bestudeert. 'Ah, daar is het goede spul.' Hij pakt een fles van de bovenste plank.

'Ik ga vast naar boven,' zegt Clio. 'Praten jullie maar bij. Ik ben bekaft.'

‘Ah, toe, drink je nog één drankje mee?’ vraagt Henry terwijl hij haar hand pakt.

‘Ja, één miezerige cocktail met de arme kerel die helemaal van de andere kant van het land hiernaartoe is gekomen om jou te ontmoeten?’

Een echte charmeur, denkt Clio bij zichzelf, maar toch raakt het haar. Ze vraagt zich af wat Henry hem over haar heeft verteld.

‘Volgens mij redden jullie je prima zonder mij,’ zegt ze, en ze maakt aanstalten om te gaan nu ze haar vermoeidheid begint te voelen. ‘Leuk je te ontmoeten, Patrick.’

‘Insgelijks, jongedame,’ zegt Patrick en hij knijpt even in haar hand. ‘Tot morgen.’

Clio gaat op haar tenen staan om Henry op de wang te kussen. Als ze door de schemerige lobby loopt, kijkt ze nog even om en ziet de twee broers tegenover elkaar aan de bar zitten, gebogen over snel leger wordende glazen, met hun voorhoofden bijna tegen elkaar. Het is een roerend tafereel; ze lijken behoorlijk hecht.

Ze drukt op de liftknop en wacht.

Als de lift er is, stapt Clio naar binnen en haalt diep adem. Net wanneer de deuren dichtgaan, reikt er een arm de lift in die haar weer naar buiten trekt. Het is Henry, buiten adem en duidelijk ontdaan. Hij bijt op zijn nagels, slaat dan zijn armen om haar middel en kijkt haar recht in de ogen. ‘Het spijt me, Clio. Ik had geen idee dat Patrick zou opduiken. Begrijp me niet verkeerd, ik ben blij dat hij er is, maar ik kan niet wachten om die jurk van je lijf te rukken en...’

‘Het geeft niet, Henry,’ zegt ze. ‘Hij is je broer. Praat maar lekker bij. Ik ben er straks ook nog.’

‘Maar ik heb je al tijden niet gezien. Man, wie had gedacht dat drie weken zo lang konden lijken? En dan laat je me woensdag verdorie alweer alleen.’

‘Ik zou ook liever hier bij jou blijven, geloof me.’ Het vooruitzicht om alleen met haar vader in haar ouderlijk huis te zijn vervult haar met vrees. Ze had niet eens geweten dat het huis te koop stond toen hij haar twee dagen voordat ze naar Ecuador vertrok een e-mail stuurde om te vertellen dat hij een bod had geaccep-